

...บทเรียนจากไข่... บทสอนใจจากดักแด้...

“ไข่...ถ้าแตกจากภายนอก ก็จะได้เนื้อไข่
ไข่...ถ้าแตกจากภายใน ก็จะได้สิ่งมีชีวิตเกิดใหม่”

ฉันสะดุดใจกับประโยคนี้ที่อยู่ท้ายเล่ม
ทั้งๆ ที่ทั้งเล่มของหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับ
การทำนายนิสัยจากกรู๊ปเลือด
ฉันกลับรู้สึกว่ทั้งเล่มนั้นอ่านเอาสนุก
จนมาสะดุดที่ประโยคท้ายเล่มประโยคนี้
จริงๆ ตามธรรมชาติ
ไข่ที่เราเฝ้ามารับประทานนั้น
เป็นไข่ที่ไม่สามารถสร้างชีวิตใหม่ได้แล้ว
เพราะมันไม่มีพลังชีวิตจากภายใน
ที่จะต่อสู้ดิ้นรนเปิดเปลือกไข่ออกมารับชีวิตใหม่
แต่ไข่ที่ได้รับการผสมแล้ว
ภายในมีชีวิตใหม่ที่กำลังก่อตัวขึ้น
ค่อยๆ เกือบพร้อมเพื่อออกแรงกะเทาะเปลือกไข่ออกมาสู่โลกภายนอก
เป็นชีวิตที่สวยงาม

.....
ชีวิตวิญญูณาก็เช่นกัน

ถ้าได้รับการเพาะบ่มจากภายนอกเข้าไป

ไม่ใช่จากภายในออกมา

มันก็เป็นเพียงสิ่งฉาบฉวยที่ไม่ยั่งยืน

ลงกระทะ เข้าปาก แล้วก็ย่อยสลายหายไป
ไม่มีอะไรน่าจดจำจารึกไว้
แต่หากถูกเพาะบ่มจากภายในจนแข็งแกร่ง
แล้วออกมาสู่โลกภายนอก
ก็จะกลับกลายเป็นชีวิตที่สวยงาม
พร้อมด้วยภูมิทัศน์ทางที่เข้มแข็งมิใช่หรือ

.....

ใช่... บทเรียนบทใหม่ที่มีค่า
สอนฉันว่า... การพัฒนาจิตวิญญาณ ต้องพัฒนาจากภายใน
ไม่ใช่แค่เพียงแค่รับการอบรมจากภายนอกเท่านั้น
ถ้าชีวิตภายในไม่พร้อม... จะมีพลังอะไรเปิดเปลือกแห่งดวงใจ
ออกมาต่อสู้อชีวิตใหม่ภายนอกด้วยความเข้มแข็งได้เล่า

.....

เหมือนดอกแต้้น้อย
ถ้าไม่ถึงเวลา ยังไม่พร้อม
แล้วเปลือกดอกแต้กลับงอกออก
ชีวิตใหม่ที่เกิดขึ้นจะต่อสู้กับโลกภายนอกได้อย่างไร
นอกจากเป็นชีวิตที่อ่อนแอ และรอวันตาย
เท่านั้นเอง

.....

ด้วยใจรักค่ะ
น้ำผึ้งหวาน

24 กุมภาพันธ์ 2554